

nahka wõtnud ja lihha puhhastanud; sedda kõik widi liina ja müdi sure hinnaga, liatagi sellepärrast, kui liinaški olli teatawaks sanud, kuida se karro olli mahhalõdud.

Samsimise aial Jürg ei suutnud omma süddame iggatsemist peita, waid hüdis saggedašte Beno nimme, et kuuljale jo piddi arwalikkuks sama, kuida ta tedda armastaš. Suhtus Beno sedda kuulma, siis põraš ta ruttušte uksest wälja. Et ta kül isse ommaški süddamest tundis armastuse legid likuwad, ommeti ei tahtnud temma nisuggusele mõttele enneses maad anda, sest temma olli waene laps ja orri, agga Jürg olli rikka perre poeg.

Wanna Udo ja An tannasiš Jummalat, kes nende poega armolikult olli kaitse nud, ja kord kahhekesši jutto aiades hakkas Udo Anne wasto: „Iffa Jürri filmad terrasemad ja selgemad meie filmadest. Kasše Eiso olleks meidki perrest wäljalükkanud, agga meie poega polleks temma karro küsist peastnud. Küllalt nüüd teame: Jürg armastab Benut, ja Beno sarnast maialt polle leida. Temma on hea tõteggija, wagg ja jummalakartlik, temma olnud kõigipiddi hea laps meie wasto, ja selge ka, temma armastab Jürgi omma ennese ellust holimata. Mis Jürg haiguse aial on rākinud, sedda temma ennam meile ei rāgi; agga meie kohhus on, et nāitame kuida meiegi head õppetust wasto wõttame. Sellepärrast peame isse Jür-

rile Benut naeseks andma.“

An wastas: „Minnagi ennam selle wasto ei olle, et kül tunnamullo arwajin ennesele häbbiks waest last minniaks sada. Kingime temmale karro rahha, mis õiguse järrele muidogi peaks temma kätte sama, sest temma on karro mahhalõnud ja ühtlasi meid elluks aiaks ennesele wõllalifeks teinud meie ainust poega ihho surmast peastes. Oh meie ollime kurradi sarnast püüdmas, agga Jummal satis meile inglit perresse! — Eāhine siis ja rāgime lastele mis hea on. Agga kes teab, kas Jürg sudab jo neid sõnumid wastowõtta?“

„Egga rõmo sõnnumed keddagi ei waewa!“ wastas Udo. „Ommeti arwan sedda parremaks, et esite rāgime Jürriaga üksi, kuida meiegi Benut temmale naeseks sowime; tehko temma siis omma mele järrele, kuida temma arwab.“

Mõllemad läksiš seddamaid ukse ette, kus Jürg istus tule kās, ja püdis ni meelt kui rambind ihho jahhutada, sest ilm olli wāga kenna. Temma mõtles isse enneses sedda asja, mis ammogi jo likus temma süddames ja mis praego weel tedda kurwaks teggi, sest ta kartis, et wannemad ei anna nüüdki lubba. Agga temma emma hakkas jo temma kāsst kinni ja ütles: „Armas poeg! Silma nāhtawalt on Jummal sind hoidnud ja meie peale hallastanud; sest on meie rõdm sureks lainud. Eiša meile